



Елена Павлова

Градинарят

Беше тиха къща, една от последните в Шевал, почти на хълмовете. Високата ограда беше обрасла с бръшлян и пълзящи рози. Две върби размахваха дългите си клони над портата. Покрита с неравни плочи пътека водеше навътре сред разцъфналите цветя, покрай чимширен лабиринт и към малката, кокетна вила със стени, облицовани с червен пясъчник. Пътеката я заобикаляше и продължаваше покрай езерце с рибки, просторна, равно окосена морава и зад нея – овощна градина с няколко праскови, ябълки и дребни криви смокини. В дъното на двора люляци разнасяха нежния си аромат, а зад тях, сякаш скрити от човешкия поглед, по протежение на оградата бяха подредени грозни и криви бодливи трънци.

– Трийсет години вече съм тук – каза, след като ме разведе из двора. – Всичко поддържам сам и се надявам поне още двадесетина да съм жив и здрав да поддържам градината...

Погледнах го. Сух, изпит, с малко сурово лице и очилца с телени рамки. Издокаран в сивия си костюм и с вратовръзка, изглеждаше като делови бизнесмен – гладко избръснат, с интелигентен поглед и артистични пръсти на ръцете... Трудно ми беше да си го представя как окопавя розовите храсти и коси моравата, но самият начин, по който докосваше и галеше листенцата подсказваше, че ако изобщо има някакви дечица, точно това са те.

– Тук имаше беседка – той посочи една акация до езерцето. – Когато мама почина, посадих дървото. Не беше лесно да го оформя, но вече дванадесет години се радвам на, как да кажа, плодовете на усилията си.

Беше голяма, жълта акация с причудливо изкривено и намотано само около себе си стебло, цялото на възли и кривулици.

– Мама се отличаваеше с доста остър език – подсказа ми той. – Особено зиме, когато вятърът се усили, дървото свири и приказва.

– Истинско изкуство! – похвалих го, тъй като очевидно имаше нужда да кажа нещо.

– А тази роза – той се насочи към първия розов храст в редицата – ми е поръчка от, е, да речем, един клиент. Подходящ надгробен паметник за съпругата му, как смятате?

Приличаше по-скоро на екстравагантна статуя – сплетени една в друга дебели издънки, бодлите на всяка се впиват в стеблото на друга, а около тях сияят снежнобели цветове големи кажи-речи като чаени чинийки.

– А вашият съпруг – попита ме той – отличава ли се с някое особено неприятно или пък интересно качество?

– О, хм, – свих рамене. – Преди всичко е досаден. Нали разбирате, един от онези нещастници, които сутрин не те забелязват, четейки вестника, вечер не те забелязват пред телевизора... Много скучна личност, наистина.

– Значи не заслужава някакво по-особено растение? – той изглеждаше почти разочарован. – Бих могъл да го увековеча... о, може би с дърво гинко?

– Не мисля. Той е, хм, по-нисък от тревата...

Той спря, сложи ръце на хълбоците си и се размя:

– Добре казано, даже много добре казано! Знаете ли, имал съм и такива клиенти! Ето тук, този парцел, – посочи ми част от моравата, обрасла с детелина и дребни цветчета, – е на един точно подобен на Вашия съпруг господин. Но все пак клиентите винаги имат някакви предпочитания. Ето този се е увличал по разни млади момиченца и по хазарт, не особено, но все пак достойно за увековечаване...

– Тогава може би край езерото? – предположих. – Една-две тръстици биха подсказали, например, за малкото му постижения в живота.

– Прекрасно! – той направо засия. – Ето това се казва артистичен дух!

– Само че – прекъснах възторга му аз – след като се налага, бих искала да бъда напълно сигурна, че не си давам парите просто за един парцел край езерото.

– Но разбира се! – сините му очи чак се ококориха зад очилцата. – Можете да бъдете сигурна, че веднъж и завинаги...

– Така ме увериха – съгласих се. – Само че, според мен, завинаги е малко силно казано. Рано или късно все нещо се случва... Просто бих искала да науча повече за клиентите ви.

– О, разбира се, питайте!

– Онази... – огледах се. – онази смокиня например. Прекрасно гледана и е израсла в интересна форма.

– О, да. Един от шедьоврите ми. Сигурно сте чували за Йоргос Пантопулос...

– Корабният магнат?

– Същият. Съпругата му настоя за изкривено като съзнанието му, но пък типично южно дърво и ето я смокинята. Беше доста дебел, дори се притеснявах, дали няма да пречи на растението, но, както виждате...

– Лично ли го убихте?

– Винаги върша работата си лично. Ако ви интересува точният способ, нападнах шофьора на лимузината му и заех неговото място. Когато

господин Пантопулос се качи в колата, му пуснах сънотворен газ, а в последствие, вече тук в къщата, му поставих и инжекция. Предпочитам тихите методи.

– Да, спомням си, беше преди няколко години – живо се намесих аз. – Шофьорът беше намерен в безсъзнание, полицията поддържаше версията, че Пантопулос е отвлечен за откуп, но похитителите така и не се появиха...

– Да! – той се изкиска. – А междуременно вече шеста година въпросната личност почива в мир в корените на това дърво...

Нищо повече не ми трябваше. Бръкнах в джоба си и мило му казах:

– Не мърдайте! Вие сте арестуван...

Изпратих с поглед полицейската кола. Той се беше обърнал към задното стъкло и също ме гледаше – и обвинително, и умолително. Не се беше съпротивлявал нито при ареста, нито когато го качвахме в колата. Само беше промърморил:

– Градината ми... моля ви!

И ето, колата зави зад ъгъла...

– Добре се справи! – Бърт, партньорът ми, ме потупа по рамото. – По едно време чак се притесних, че няма да се разприказва. Доста се забавихте...

– Трябваше ми ясно признание! – въздъхнах. – Не винаги е лесно. Пък и градината...

– Прекрасна градина! – съгласи се Бърт. – Трийсет години се е грижил за нея, а сега ще дойдат булдозерите и господ да ни е на помощ само като си помисля какво ще намерим под всеки един храст...

Кимнах. Жалко за градината – и едно на нула за нас. Но мислите ми все се връщаха към жълтата акация, розовия храст, смокинята на Пантопулос, парцела с детелина и цветчета... и към мъжа ми, който сутрин не ме забелязва, зачетен във вестника, а вечер не ме забелязва, загледан в телевизора... Да расте тревичка върху някой – каква прекрасна мисъл!

КРАЙ

© 2001 Елена Павлова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1883>]